

Sygn. akt V CSK 605/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy uczestnictwie R. R. i W. R.

o wpis hipoteki przymusowej do księgi wieczystej Kw nr [...],

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wnosił o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 13 marca 2013 r., VI Ca [...], wydanego w sprawie z udziałem R. R. i W. R. o wpis hipoteki przymusowej, w celu dokonania wykładni budzących wątpliwości przepisów prawnych, tj. art. 26 ust. 3 i 3a pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), w związku z art. 110 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.) oraz art. 35 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.). Wątpliwość skarżącego sprowadza się do tego, czy w nowym stanie prawnym podstawą wpisu hipoteki przymusowej może być dokument (np. tytuł wykonawczy, decyzja administracyjna), wystawiony przeciwko tylko niektórym spośród osób będących współwłaścicielami nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wątpliwości co do wykładni wskazanych w skardze przepisów zostały wyjaśnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2014 r., III CZP 28/14, w której Sąd Najwyższy uznał, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca wysokość należności z tytułu składek może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości wchodzącej w skład majątku dłużnika i jego małżonka tylko wtedy, gdy została doręczona obojgu małżonkom. W tej sytuacji wskazana przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania nie istnieje, co uzasadnia odmowę uwzględnienia wniosku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.